

4. Fejezet – A hős levelet ír

=====

Ha ezt olvasod, akkor nem szenilis lettél, csak meghaltál már egyszer.

Nem, ez nem vicc.

Nem tudom, hogyan haltál meg, de egyszer már biztosan meghaltál.

Amikor a haláloed után az életerőd nullára esik, olyankor visszateleportálsz.

Amit idáig megismerhettél, az az [**Oktató mód**] volt.

Abban az esetben, ha egy másik világból származó embert idéznek meg, akkor egy [**Rendkívüli erőt**] kap ezen a Földön.

Ennek következtében a legtöbb helyi emberhez viszonyítva hatalmas erővel rendelkeznek. De nem számít, hogy milyen képességeket birtokolnak, sokan közülük így is elég gyorsan meghalnak.

Rövid időn belül úgyis megölik őket.

Fogalmam sincs, melyik világ Föld Istene küldte őket, de nem tudok beleavatkozni.

Mégis, hiába figyelmeztettem őket, hogy legyenek óvatosak, csak néhányuk tudott alkalmazkodni, mert meghaladta a felfogóképességüket egy másik világ gondolatmenete.

Így abbahagytam a dolgok megismertetését a másik világból érkező embereknek.

Amit használok, az az [**Oktató mód**].

Feltételezem, magyarázat nélkül egy ilyen furcsa helyzetbe kerülni nagyon zavaró lehet, de hiszem, ha látom alapon, az [**Oktató mód**] volt az istened utolsó ajándéka.

Miután elteleportáltál - kivéve természetes halál esetén, amikor az életerőd nullára esik vissza - visszakerülsz a kezdési pontra.

Minden tapasztalat, amit elértél, minden készség, amit szereztél idáig, valamint a tapasztalati idő eltűnik, és tapasztalati ponttá konvertálódik.

Röviden, ez egy Új játék+.

Ezért van az, hogy amikor a karaktered szintet lép, a készségeid nem. Ha nem teszel meg minden erőfeszítést, mint már korábban mondtam, akkor fájdalmas halált fogsz halni. Ezért is hagytam, hogy megtapasztald, a [**halálra való hajlamosságot**]. Ez a legnagyobb csalás, amire a Föld Istene képes.

Ha összehasonlítjuk, akkor látható, hogy a te világod mágiája nagyon kicsi. Eredetileg a hősök nagyon gyenge egyedek. Bár nincs különbség a testfelépítésükben a helyiekhez képest, mégis, mikor átkelnek egy másik világba, aktiválódik egy [**rendkívüli erő**]. A kezdeti értékeiddel legfeljebb egy takonypócot tudnál legyőzni. Ha nem rendelkeznél a szokatlan erőddel, akkor semmiben sem térnél el egy átlagos falusitól.

Ezért, ha túl akarsz élni, akkor törekedj, gondolkodj és eddz!

Szinte minden világ veszélyesebb a Földnél.

Sajnálom, hogy egy hozzá nem értő isten vagyok, de kérek, élj boldog életet.

Üdv, az Istennő

=====

[Értem, tehát ez tényleg egy Új játék.]

Ami feljött az email ikonból, az egy levél volt.

Voltak olyan pillanatok, amikor kétségeim támadtak, de úgy tűnik, hogy az isten tényleg létezik. A szintek, készségek, ezek szerint léteznek a Földön is, a korábbi világomban.

A Föld istene megajándékozta a földieket egy csalási képességgel, de így is könnyen meghaltak. Ahelyett, hogy bármi magyarázatot adna nekik, helyette a [**Tapasztald meg egyszer, majd csináljuk vissza**] módszert alkalmazza.

Nos, ez mentett meg, és számtalan kérdésemet is megmagyarázza.

Most már tudom, mi történt a szintemmel. De az, hogy hirtelen kihajított itt, nem magyarázza, miért halunk meg olyan hamar.

...Mégis.

[Hahahaha...]

Igen, legyünk hálásak.

Most véghez vihetem a bosszúmat, amire megesküdtem!

[**HAHAHAHAHAHAHAHAH!!**]

Nem tudtam abbahagyni a nevetést. Nem vagyok abban a hangulatban, hogy megállítsam.

Sosem gondoltam volna, hogy lesz még egy lehetőségem.

Még így is, a bosszúvágyam és a gyűlöletem, ami a szívemben érlelődött, nem hazugság.

Kezdttem izgatott lenni, ahogy lépésről-lépésre, saját bőrömön érezhettem. Az egész testem beleborzongott a gyönyörbe, képtelen voltam leállítani.

Ez nem álom, és nincs időkorlát sem. Véghez vihetem a bosszúmat és megölhetem őket.

Miután kinevettem magam, elkezdtem tisztán gondolkozni.

Mit kell tennem, és honnan kell kezdenem.

Szét akarom zúzni ezeket az embereket.

Bosszúm egyik célpontja, a lábaim előtt hevert.

A száját megégette a saját tűzlabdája, és ahányszor ráléptem, a ruhája csupa szakadt és sáros lett.

Végre megértette, hogy értelmetlen ellenállnia vagy engedelmeskednie. Semmit sem tud tenni, csak gyűlölettel méregetni engem.

Igen. Ez az. Bosszút akarok.

Ha hagyom, hogy az érzéseim irányítsanak, akkor gyorsan megfosztom őket az életüktől.

Ha az én szintem lecsökkent, akkor az övék is, nem?

De ott van még az a tudás, amit az oktató mód kitapasztalásából szereztem.

Habár elvesztettem a készségeimet, mint képességeimet, nem vesztettem el a reflexeim, amikkel képes vagyok előhívni ezeket.

Még mindig képes vagyok használni olyan Lélek Kardot, aminek a státusza meghaladja az ötvenes szintet, valamint nem úgy tűnik, hogy ezeknek a lovagoknak bármilyen harci tapasztalata is lenne; így, ha csak tíz vagy annál kevesebb lovaggal kerülök össze, akkor probléma nélkül el tudok velük bánni.

Ha elrejtőzök, amíg felhúrom a szintemet, akkor később le tudom őket vadászni. Majd felerősödve utazgathatok.

[Ez így nem jó. Nem, mert különben...]

Egy évig szenvedtem.

A szívem sikoltva darabokra tört, most viszont kezd újból összeállni a bosszúvágyam kiteljesedésétől.

Az eltelt idő gondolattá érett bennem, ami makacsul kapaszkodik belém, mint valami nyúlós iszap, egy lázálom, ami azt mondja, nem fogok megelégedni a megölésükkel, és ez megbocsáthatatlan.

Habár kellemes volt az arcát nézni, ez nem volt elég.

Ezért nem fogom még megölni.

Ezért nem fog itt véget érni.

Gondolkozzunk csak. Van időm, ezért nem kell siettetnem a megölését.

Hadd ismerje meg a fájdalmat, a fájdalmas emlékeket. Megfojtom a bűntudat és kín mérgező mocsarában.

Többet, többet, többet kell szenvednie.

Mert csak akkor fog az első bosszúm beteljesedni.

[Áh, most még nem foglak megölni. Mivel nagy megpróbáltatás volt meggyógyítanom téged, igaz? Hacsak arra gondolok, hányféleképpen ölhetnék meg.]

Önkéntelenül felsóhajtottam. Sajnos.

Néhány lehetőségen gondolkoztam, mint például egy kis, húsevő bogarat helyezni a testébe, miközben eszméleténél van, vagy egy csírázó magot ültetni belé, ami egy nagy fává alakítja. Elvenni az összes érzékelését és csak a gondolkodás képességét meghagyni.

Akárhogy is, ezek a képességek a Lélek Kardokkal együtt le vannak zárva. Ezen nem lehet segíteni.

Most időre van szükségem.

Lassan és megfontoltan elő kell készítenem a megtorlásomat.

Persze élvezhetem az előkészületeket is.

[Először is...]

Gyorsan meggyógyítottam belülről a [**Zöldellő Kristálykarddal**] a hercegnő száját, hogy újra képes legyen beszélni.

[Hé, lenne valami, amit meg akarok kérdezni tőled.]

[... Ki hallgatná meg egy olyan szörnyeteg kérdését, mint amilyen te vagy?]

Valóban, Alesia hercegnő a bosszúm egy nagyon jó célpontja volt.

[Pfft, ahahahahaa!]

[M-Mi olyan vicces?]

[Tudod, pont úgy reagáltál, ahogy reméltem. Sose veszítsd el ezeket az érzéseket, mert akkor a bosszúm unalmassá válik.]

Miközben nevetve lenéztem, Alesia hercegnő még nagyobb gyűlölettel nézett vissza rám.

[Ez nevetséges!! Miért! Mi a fenét csináltam...?]

[Habár nem tudod, hogy mit tettél, én tudom. Ismerem az érzést, amikor elárulnak. Ismerem a fájdalmat, amikor átvernek. Tudom milyen az, amikor idiótaként kezelnek. Emlékszem az összes fájdalomra, amit azért éreztem, mert naivan bíztam benned. Mindenre emlékszem, Alesia Aurélia hercegnő.]

[Uu, uuu...]

Gyűlölködő pillantást vetett rám, mely úgy égetett, mint a magma és a hangja olyan hideg volt, mint egy ragyogó penge.

Talán a hercegnő nem értette meg a szavaim jelentését, de azt észrevette, hogy valóban gyűlölöm.

[Akkor most újra beszéljünk, de előtte még lenne egy kérdésem.]

A kezemet a hercegnő fölé emeltem.

Mintha korábban mi sem történt volna, tökéletesen mosolygott rám.

「Ha nem hallgatsz meg, azon nem lehet segíteni, igaz? Szomorúvá tesz a tény, hogy csak ezért gyógyítottam meg a szádat, de ha nem akarsz, akkor ez van.」

Ahogy vártam? Nem kellene tudnom semmit, sosem kellene arra gondolnom, hogy ellened szegüljek?

「M-Mi vagy te...?」

Úgy tűnik, hogy idáig csak zavarodott volt, viszont most már egyre jobban szorongott.

Jók a megérzései.

「Hm, a mellkasodra nem tudok írni.」

「Kyáá?! F-Fejezd be!!」

Miután egy rúgással elrepítettem, arccal ért földet. Letéptem a ruháit, ezzel felfedve a hátát.

「Tudtad, hogy amikor először megláttalak, arra gondoltam, hogy egy gyönyörű lány áll előttem? De most már nem érzek semmit sem. Furcsa, nem?」

A vállig érő, ragyogó ezüst hajától, az arany szemeitől, a formás arcától és a jó arányaitól, szinte úgy nézett ki, mint egy baba.

Mintha csak megalkották volna, Aurélia gyönyörű lány volt.

Amikor először jártam ebben a világban, már akkor láttam, hogy itt sokkal szebbek a lányok, mint a modern Japánban, és a szívem is kihagyott egy ütemet, mikor véletlenül rájuk nyitottam öltözködés közben.

De közelebről látva a megjelenésüket, már nem mozgatott meg bennem semmit.

「Erőszakkal elvenni egy nő tisztaságát... Pont, ahogy sejtettem, a másik világban csak vad szörnyetegek vannak...」

[Micsoda? Mit mondtál? Ilyen ocsmány személyiséggel persze, hogy vissza foglak utasítani. Undorító az önbizalmaid.]

Amikor arra gondoltam, hogy mit mondtam, olyan rosszul lettem, hogy a hányás kerülgetett.

[Áá...!]

[Ha azt mondd, hogy nem hallgatod meg a kérésemet, akkor levelet írok szóbeli üzenet helyett.]

[...Nem, nem lehet!]

[Érted már, hogy a beszélgetés mennyivel egyszerűbb lett volna, igaz? De, ha nem hallgatsz rám, akkor nincs mit tenni, írnom kell egy szép levelet.]

Vidám mosollyal jeleztem neki, hogy eltalálta, mit fogok csinálni.

[Most pedig, kérlek, nyugton tudnál maradni kicsit? Ha nem, akkor nem leszek képes szép levelet írni.]

[Ne, ááá!]

Amit elővettem, az a [**Tűz Pókláb Kard**] volt.

Egy rövid kard, ami 20 centiméter hosszú volt, pengével együtt. A Lélek Kard skarlátvörösén izzott.

Ez a második alkalom, hogy használom. Ez a kard egy kis tüzet gyújt az első alkalommal, így a célra pont megfelel.

[*Móka, Mó~Mómó~ka ♪*]

[Áh, ááá, ez forró! Eléég!!]

Dúdolás közben tűzzel a hátára véstem az üzenetet.

[Valaki, valaki segítsen...]

[Ahaha, senki sem fog segíteni. Nem számít, hogy milyen trükkökkel készülsz, mert mindenkit szét fogok zúzni ezen a helyen.]

Habár Alesia kinyújtotta a kezét a nyöszörgő lovagok felé, de azoknak minden ízülete, beleértve a könyöküket és térdüket, ellenkező irányba mutatott, így mozdulni sem bírtak. Annak ellenére, hogy nem vesztették el az eszméletüket, biztos vagyok benne, hogy a hercegnő hangja nem érte el őket, hiszen a saját fájdalmukkal voltak elfoglalva, amit a testük felemelése okozott.

[Na, na, még a felével sem végeztem. Ezek után gondosan ki kell eszelnem, hogy mit fogok tenni. Abba tudnád hagyni a mocorgást?]

Nevettem, miközben ezeket a szavakat mondtam.